

sætning for behandlingen af sådanne asylsager, at sagen kan afsluttes inden for 8-9 måneder.

Det må dog ved bedømmelsen af denne målsætning have i erindring, at der også efter en tilførsel af de nødvendige ressourcer til udlændingemyndighedernes behandling af asylsager vil være sager, der tager længere tid, f.eks. tilfælde hvor udviklingen i ansøgerens hjemland eller Flygtningenævnets praksis er under forandring, eller hvor sagen nødvendiggør yderligere undersøgelse af ansøgerens forhold i hjemlandet eller yderligere undersøgelse af de af ansøgeren fremlagte dokumenter. Endvidere må det tages i betragtning, at der i udlændingemyndighederne modtages et stigende antal genoptagelsesansmodninger, som er forskelligartede, og som nødvendiggør en stillingtagen til, om der er et nyt grundlag i den pågældende sag. Selv med de ovennævnte initiativer til rationalisering af asylsagsbehandlingen vil det forlænge sagsbehandlingstiden i visse grupper af sager, såfremt denne tendens fortsætter i de kommende år. Der knytter sig således betydelig usikkerhed til den ovennævnte målsætning. En opfyldelse af den nævnte målsætning vil betyde en væsentlig nedbringelse af sagsbehandlingstiden i asylsager. Som nævnt ovenfor i afsnit 3.3. er det imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at der efter forslaget gennemførelse bør tages initiativ til en yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden.

Ved en vurdering af, hvilken ressourcetilførsel der er nødvendig til gennemførelse af den ovennævnte målsætning, må de enkelte elementer i asylsagsbehandlingen vurderes.

Det er naturligt at opdele asylsagsbehandlingen i 3 led: Behandlingen i 1. instans omfattende sagsbehandlingen hos politiet og i Direktoratet for Udlændinge. Dernæst sagsbehandlingen i 2. instans, det vil sige Flygtningenævnets behandling. Endelig som det 3. led de yderligere sagsbehandlingsskridt, der kan komme på tale i forhold til en asylansøger, herunder stillingtagen til en ansøgning om humanitær opholdstilladelse i Justitsministeriet, klage over Flygtningenævnets afgørelse og/eller Justitsministeriets afgørelse til Folketingets Ombudsmand samt genoptagelsesansmodninger i forhold til tidligere truffne afgørelser inden for den pågældende asylsag.

Det er således mangeartede faktorer, der indgår i asylsagsbehandlingen. Men ikke mindst af hensyn til udlændingen selv og ud fra mere almene hensyn må det være et ønskeligt mål, at også den samlede sagsbehandlingstid i asylsagerne søges nedbragt mest muligt. Dermed mindskes ulempen for den asylansøger, der ikke har et asylgrundlag og derfor må vende tilbage. Desuden begrænses muligheden for, at sagsbehandlingstiden af asylansøgeren benyttes som

anledning til at søge asylsagen genoptaget – eventuelt under henvisning til generelt ændrede forhold i hjemlandet, også selv om disse forhold ikke er af væsentlig betydning for asylsagen, og derfor ikke kan føre til et andet resultat. Endelig begrænses de tilfælde, hvor asylansøgeren i kraft af sagsbehandlingstiden eventuelt får mulighed for at opnå et andet opholdsgrundlag her i landet.

Desuden må der af hensyn til udlændingen og for bl.a. at begrænse anledningen til en udsigtsløs genoptagelse af asylsagen ske en begrænsning af tiden, fra der er meddelt endeligt administrativt afslag på en asylansøgning, og indtil udlændingen udsendes af landet.

De nævnte mål forudsætter, at der sker en styrkelse af sagsbehandlingen i 1. instans, hvilket nødvendiggør tilførsel af ressourcer til politiets almindelige afhøringer af asylansøgere i modtagelsescenteret og til arbejdet med asylansøgere, som er uidentificerede, eller hvor der er spørgsmål om at afvise de pågældende. Og der må ske en styrkelse af sagsbehandlingen i Direktoratet for Udlændinge med henblik på nedbringelse af sagsbehandlingstiden ved direktoratets stillingtagen til asylansøgninger.

Udenrigsministeriets og udlandsrepræsentationernes bidrag til en forstærket og fremskyndet behandling af asylsagerne vedrørende først og fremmest udlændingemyndighedernes (Direktoratet for Udlændinges og Flygtningenævnets) ansøgninger om udtalelser i enkeltsager og det øgede behov for baggrundsoplysninger om og vurderinger af forholdene i asylansøgernes hjemlande. Det må bemærkes, at der i væsentlig grad er tale om en række lande, hvor andre danske interesser ikke hidtil har nødvendiggjort en så omfattende indberetningsvirksomhed om indenrigspolitiske, menneskeretlige og lignende forhold.

I forbindelse med repræsentationernes modtagelse af asylansøgninger i medfør af § 7, stk. 4, er indsatsen udvidet med en særlig procedure, jf. den ny paragraf 46 b, samt oversættelse fra lokalsprog til hovedsprog (eller dansk) af de asylsøgendes oplysninger om tilknytning til Danmark, som vil påføre et antal repræsentationer yderligere belastning af ressourcerne.

I 2. instansbehandlingen må der ske en ressource-tilførsel til Flygtningenævnet med henblik på nedsettelse af sagsbehandlingstiden i nævnet fra klagen modtages af Direktoratet for Udlændinge til behandlingen i nævnet, under selve nævnsbehandlingen og i tiden efter afgørelsen er truffet. Endvidere kan der sættes ind i relation til Flygtningenævnets behandling i den såkaldte efterbehandlingsfase, det vil sige fra nævnet har truffet afgørelse, og indtil sa-